

РЕШЕНИЕ

№ 5675

гр. София, 25.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 19.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **4361** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 65, ал. 4 от Закона за общинската собственост (ЗОС) във вр. с чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба, подадена от К. Щ. А. от С., против заповед № РПД23-РД48-21/12.04.2023 г., издадена от кмет на район „П.“ на Столична община (СО). С обжалваната заповед е наредено изземването на имот, Ч., представляващ общинско жилище, в С.,[жк], [улица] – западен близък на основание чл. 65, ал. 2 от ЗОБС, вр. чл. 34, от НРУУРОЖТСО и във връзка с установено по константивен акт № РПД23-КП71-119/10.04.2023 на н-к отдел УОСЖФРКТД при р-н „П.“. В жалбата се развиват оплаквания за незаконосъобразно издаден административен акт, по отношение на жалбоподателя и се иска отмяната му.

Ответникът в писмено становище излага доводи за неоснователност на оспорването. Претендира присъждане на разноски за юрк. възнаграждение

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема за установено следното.

Жалбата е допустима, като е подадена в законово установения срок от лице, което има правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, е неоснователна.

С оспорената заповед се изземва от жалбоподателя общинско жилище, находящо се в в С.,[жк], [улица] – западен близък, което жилище се държи без правно основание. Установено е, че описания в заповедта общински имот е в сграда, за която е

установено че е опасна за живеене, негодна за ползване и застрашена от самосрутване. По отношение на държането на общинския имот от жалбоподателя без правно основание, а оттам и ползването на имота, ответник по оспорването е приел обвързаността от влязлото в сила съдебно решение на АССГ, постановен по адм. дело 12379/2021 г., с което е потвърдена заповед, с която е прекратено прежде съществуващо между страните и в това съдебно производство наемно правоотношение. Наличието на това задължително за страните решение и по същество, безспорно правно основание за държане и ползване на общинския имот в противоречие със законови изисквания, не може да бъде предмет на коментар. Съобразно този съдебен акт е възникнал юридическия факт, че имотът е общински и се ползва без правно основание.

За процесния имот има съставен акт за частна общинска собственост № 3175/11.03.2019 г. (л. 31), с който общината установява правото си на собственост съгласно чл. 5, ал. 1 ЗОБС. В производството пред съда не бяха представени доказателства, от които да е възможен извод за съществуващо основание за държането на имота от жалбоподателите. Съгласно чл. 65, ал. 1 и ал. 2 ЗОС, общински имот, който се държи без основание, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината; в СО и градовете с районно деление заповедите по ал. 1 могат да се издават и от кметовете на районите в случаите и по ред, установени от общинския съвет. Правомощието на ответника да издаде заповед за изземване на общинското жилище е установено в чл. 34, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община, приета от Столичния общински съвет.

Не се установяват, нито се твърдят по делото други релевантни за спора обстоятелства, освен описаните – а именно, безпротиворечиво установения факт на собственост на СО върху жилището и липсата на основание за държането му от жалбоподателите към датата на издаване на процесната заповед, към която следва да се преценява нейната законосъобразност съгласно чл. 142, ал. 1 АПК.

Съдът счита, че оспореният в настоящото производство акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, в установената писмена форма и съдържа както фактически, така и правни основания, послужили за издаването му. Съдът установи, че в проведеното административно производство не е допуснато нарушение на процесуалните правила. Лицата, по отношение на които е разпоредено изземване на жилището са уведомени за началото на административното производство в противоречие с изискването на чл. 26 АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 АПК административния орган е длъжен да уведоми известните му заинтересовани лица за започналото пред него производство. Тази разпоредба е обща и касае всички административни производства, доколкото със специален закон не е изключено нейното приложение. Регламентираното с нея правило е гаранция за правата на засегнатите от административния акт лица и дава възможност на заинтересованата страна да бъде информирана за образуваното производство и с оглед на това да прояви съответната активност в защита на правата си, като представи становища и доказателства в негова подкрепа. Няма данни да е изготвено и връчено уведомление за започване на производството по издаване на оспорената заповед, т. е. в производството по издаване на същата е нарушена разпоредбата на чл. 26, ал. 1 АПК, тъй като жалбоподателят не е уведомен за започване на административното производство. Посоченото в поканата за доброволно изпълнение, че при неспазване

на срока за доброволно изпълнение ще се пристъпи към принудително изземване на общинския имот по реда на чл. 65 ЗОБС не може да се приеме, че е уведомление по чл. 26 АПК, тъй като не поставя началото на производството.

В конкретния случай обаче съдът приема, че това не съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като не би променило решението на административния орган. Преценката за характера и тежестта на допуснатото нарушение на административнопроизводствените правила е винаги конкретна, с оглед спецификата на отделния казус, като нарушението е съставомерно по чл. 146, т. 3 АПК единствено, когато е рефлектирало върху съдържанието на властническото волеизявление. В този смисъл пропускът е съществен само ако е ограничил правото на лицето да представи доказателства, които са от значение за решението на административния орган. В хода на съдебното производство такова доказване не е проведено от страна на оспорващия, поради което релевантните за преценката на административния орган факти не са оборени. Още повече, че от данните по преписката е видно, че оспорващият е бил уведомен, че имота е частна общинска собственост и следва да бъде освободен доброволно, за което е даден 14 дневен срок. На по силно основание, както съдът посочи, между страните е имало друго административно, а оттам и съдебно производство, приключило с безспорното установяване, че наемни правоотношения между страните няма, а оттам и че следва да се възстанови правото на СО на собственост върху общинския имот. Съдът не приема връзка междусочено в жалбата съдебно производство, приключило през 2018 г. с влязло в сила решение на ВАС, по причина, че в това производство жалбоподател не е бил страна. В производството по адм. дело по адм. д. № 12121/2016 г., страна е била майката на жалбоподателя, дори и позитивно за нея, съдебното решение на ВАС не обвързва оспорващия. Без значение е и това, че по отношение на обитателите на процесния общински имот е издаден благоприятен административен акт за настаняването им в общинско жилище. /съобразно установеното в производството по адм. дело 12379/21 по описа на АССГ/. От последното следва извод, че оплакването на жалбоподател за превратно упражняване на власт е неоснователно. Срокът за доброволно освобождаване е изтекъл на 04.04.2023 г., като към тази дата жилището не е било освободено, установено с КА от 10.04.2023 г., а оттам и възниква правото на ответник да издаде оспорваната заповед. Обитаващите го лица не са реагирали на поканата за доброволно изпълнение. Логична последица от установеното владееене на имот, частна общинска собственост, без правно основание е освобождаването му, което ако не се извърши доброволно, следва принудителното му изземване от собственика. Следователно, дори и да се приеме, че е допуснатото нарушение на чл. 26 АПК, то същото се явява несъществено, доколкото неуведомяването на адресите за проведеното административно производство не е повлияло и не би могло да повлияе ефективно върху съдържанието на акта, видно и от проведената защита на интересите им в съдебното производство по обжалване на заповедта, която безспорно е била съобщена своевременно. В този смисъл е практиката на ВАС /Решение № 12886/20.10.2020 г., постановено по адм. д. № 4127/2020 г. /.

Издаденият административен акт не противоречи на материалноправни разпоредби. Процесната заповед е издадена на основание чл. 65, ал. 1 и ал. 2 ЗОБС, като е прието, че имотът се държи без правно основание. Твърденията на оспорващия, че имотът следвало да бъде продаден на майка му, по аргументите на соченото съдебно решение на ВАС, прието за сведение, след служебна справка, доколкото не се установи, че е

бил налице договор за покупко-продажбата му е факт, който не е предмет на установеното, че имотът се държи и ползва без основание. Именно договорът за покупко-продажба на имота е документът, въз основа на който правото на собственост преминава от продавача на купувача. Липсата на такъв договор, както и на друг документ, въз основа на който адресатите на оспорената заповед да държат имота, води до извода за липса на основание за владението му. Предвид това посоченото в заповедта като фактическо основание за издаването ѝ "държи недвижимия имот без правно основание" отговаря на действителното положение. Установи се, че недвижимият имот, по отношение на който е разпоредено изземване на основание чл. 65 ЗОБС е частна общинска собственост, с оглед на издадения АЧОС. С оглед на изложеното съдът счита, че за административния орган са били налице материалноправните предпоставки за издаване на акт по чл. 65, ал. 1 ЗОБС, според който текст общински имот се изземва въз основа на заповед на кмета на съответната община/район, когато се владее или държи без основание

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл. 168, ал. 1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че заповедта е издадена от компетентен орган в установената форма; при това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и тя е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 АПК следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на ответника искане за юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя на 200 лева съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ. Предвид чл. 14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, сумата е дължима на СО.

Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Щ. А. против заповед № РПД23-РД48-21/12.04.2023 г., издадена от кмет на район "П." на Столична община (СО).

ОСЪЖДА К. Щ. А. ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община сумата 200 (двеста) лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

съдия: